

NAGYPÁL ISTVÁN

Dimitrij

Darnytsia pályaudvar Kijevben, akár egy dóm.
Egy hatéves ukrán fiú sodort cigivel kezében ül és kéreget,
miközben az orosz riporternő guggolva figyeli,

ha kérdez tőle valamit, félig felemelt fejvel kibuggyan
a fiú szájából egy „heh?“, lába közül egy kevés kevertet
felhőrpint
majd bambuló tekintettel néz az asszonyra.

Két vízvezetékra rakott farostlemezen egy tál
leves, színe, akár a Vörös erdő fáí. A csövek mellett
egy halott társ, fehér, akár felhizlalt házi nyulak.

Pelikán áztatja lábát vízidara-szőnyegen, de már
nem száll el a fekete üröm városa felett. Dimitrij foga
között pattog a kenyér, csörren az alamizsna.

